

Předloha dramatisace

Brian Jacques

Jamie a upíři

"Džééjrnííí!"

Matčino volání Jamieho zastavilo uprostřed trávníku, zrovna když byl připravený skočit přes živý plot. Zvedl oči k nebi.

"Jamie! Neopovažuj se skákat přes ten plot. Okamžitě se vrať. Nešlap na květinový záhon. Co ti otec říkal včera večer? Abys na ten záhon nešlapal. To říkal. Copak nemůžeš chodit po pěšině jako každý jiný úplně normální člověk? To tedy nevím..."

Jamie rezignovaně tiše stál a uvažoval, proč jeho matka musí mít hlas jako rezavý kohoutek od vany, který nikdy nepřestane téct. "Ty vůbec neposloucháš, co ti povídám, že ano, chlapče?" pokračovala. "Ihned se vrať a obleč si tuhle čistou košili. Pámbů ví, co si o mně sousedi musejí pomyslet, že tě nechám běhat postrojeného jako vandráka. Ta košile už potřebuje vyprat." Když ho matka popadla za ucho, táhla do domu a přitom ho neustále peskovala, kroutil se jako had. Nejdřív měla hlas jako rezavý kohoutek, potom jako drtička šrotu, která má ještě zpracovat dva miliony tun železa.

"Jen se podívej, jak máš špinavý krk! Dobře že jsem tě chytila, než se mi někam vytratíš. Tenhle krk dnes ještě nepotkal mýdlo, vodu ani žínku. Takovou šmouhu jsem jaktěživ neviděla. A vzal sis prášky? Ne, to se ví, že nevezal. Ty zuby by sis také mohl vyčistit. Co s tou pastou vlastně děláš? Možná ji pojídáš, ale rozhodně si s ní nečistíš zuby, to je mi jasné. Vzpomeň si, co ti řekl pan doktor Hanley. Jestli nebudeš brát prášky, vrátí se ti alergie a celou mě i tatínka poprskáš. Jakmile se to projeví, půjdeš rovnou do postele a zůstaneš tam. A než vejdeš, opucuj si boty. Nedřů se tady s čištěním koberců jenom proto, abys mi po celém domě roznášel bláto. Spíš by ses hodil do nějaké zoologické zahrady..."

Během příštích deseti minut měl Jamie vydrhnutý celý obličej, krk, tváře a uši a potom ruce. Musel svléknout špinavou košili a místo ní dostal čistou. V kapse mu přibyl čerstvý kapesník, přes protesty musel spolknout pilulky a zapít je vodou, zase si musel vyčistit zuby, na nohy navléct čisté ponožky a cvičky neunikly nastříkání Scuffguardem. Zatímco mu matka pročesávala vlasy a ulízávala účes, probíjel se ke dveřím. Stačila ho zadržet, aby mu zkrouceným rohem zástěry provedla v levé nosní dírce něco, o čem se raději nehovoří, a při tomhle nehorázném mučení ho donekonečna kárala.

"Teď máš v kapse čistý kapesník, tak ho proboha použij! A ještě něco: ať se nedozvím, že ses zase potloukal s tou bandou z pasáže. Snaž se zůstat čistý alespoň pět minut, a ať jsi doma včas na oběd. Posloucháš mě? Do ničeho nekopej, ať ti z bot nevylezou prsty. Bůh ví, kde bych při těch dnešních cenách vzala na nové. A co domácí úkoly? Vsadím se, že jsi ještě ani nezačal. Nemysli si, že když sotva začaly prázdniny, můžeš se domácím úkolům vyhnout. Vezmi si moje slova k srdci, jinak skončíš jako ten pobuda Monaghan. Zůstaneš hloupý jako boží hovádka a budeš se poflakovat po nárožích..."

Matka opět stočila růžek zástěry a Jamie si hned představil, jak mu ho nacpe do ucha a vytáhne druhou stranou, aby mu naráz vyčistila obě uši i mozek. Zoufalým pohybem se z mateřských rukou vykroutil, vyběhl na trávník a jedním mohutným skokem zdolal živý plot na zahradě. Už pelášil po silnici, když za ním letní vánek ještě nesl matčin hlas, tentokrát o celou oktávu vyšší a znějící jako splašená řetězová pila.

"Jen počkej, až se otec vrátí domů! Taková do nebe volající neposlušnost. Jednou si na tom živém plotě zlámeš vaz. Pak už bude pozdě, aby ses poučil. Zítra rozhodně zůstaneš doma a budeš dělat úkoly. O to se postarám, na to můžeš vzít jed, mladíku..."

Jakmile se Jamie přiblížil ke hřbitovu, zpomalil krok. Divoce si rozčuchal vlasy a poskakoval sem a tam v prachu, dokud ještě patrný Scuffguard nepřekryl pořádný povlak prachu. Zvrátil hlavu a zaječel do slunce: "Jóóó, ty matky!"

Komu jsou zapotřebí? Když přelézal vysokou hřbitovní bránu, bláhově si představoval život bez matek. Postel by byla sympatičtější, kdyby nebyla ustlaná. V záhybech prachové prošíváné přikrývky by se dala schovat spousta věcí – vojáčky, tanky a tak. Jako v armádním táboře v horách. Nebýt matky, mohl by každé ráno po otcově odchodu do práce vylézt z postele. Co by mu chybělo? Z lednice by si vyndal kolu v plechovce a k tomu by si vzal nějaké sušenky; ty se nemusejí vařit. A co třeba opečené fazole? Rád jedl studené pečené fazole lžičkou přímo z konzervy – ty byly dobré! Mohl by nosit černé oblečení, takové, které není nutné prát, nechodil by do školy. Kdyby potřeboval teplé jídlo, kupoval by si v bistrech karbanátky. Magnetofonové pásky by si přehrával hlasitě bez sluchátek, pořád dokola by koukal na televizi a umyl by se, až by si šel do sportovního střediska zaplavat...

"Jamie, tady!"

Problém s matkami pustil z hlavy a uháněl mezi náhrobními kameny a kříži ke skupině rododendronů za kaplí. Monaghan a zbytek bandy už na něj čekali. Jamie se přikrčil zády ke zdi kaple, schovaný za rododendrony. Bylo to ideální místo pro schůzky bandy. Z tváří jim vyčetl, že se něco událo.

"Tak co je nového?"

Kelly Ann se hihňala. "Máme mu to říct?" Jamieho tím popudila. Až vyrostete, možná bude stejná jako matka, pomyslel si. Nastala chvíle ticha a napjatého očekávání. Monaghan nehtem seškrabával mech ze zdi kaple a klamně věčným hlasem mu oznámil: "Našli jsme upírův hrob." Jamie se podíval na vůdce bandy a rukou si přitom zastínil oči před sluncem. "Co jste našli?"

Kelly Ann znalecky pokývala hlavou.

"Našli jsme upíři hrob. Ty ne, páč jsi s náma nebyl."

Jamie ji ignoroval. Nechtěl se s ní dát do hádky. Vždycky totiž měla navrch, protože měla zásobu chytrých a kousavých poznámek. Proto mluvil přímo k Monaghanovi.

"Je to pravda?"

"Jo."

"Opravdický upírův hrob!"

"Přesně tak."

Jamie nevěřičně kroutil hlavou. Skrz rozcuchané vlasy se usmíval. "Aha, vy mě jenom houpete." Malý Cliffie si olízl prst a na prsou a na bříše udělal několik rychlých křížů. "Fakt nekecáme, na mou duši, ať se propadnu."

Jamie přimhouřil oči. "A kde teda je ten upíři hrob?"

Kelly Ann významně ukázala na místo, kde rozpadlou hřbitovní zeď zakrývaly přerostlé stromy. "Támhle v tom křoví, kam nikdo nechodí."

Monaghan vytáhl zlomený kapesní nůž a začal do kostelní zdi vyrývat iniciály. "Chceš, abych ti to ukázal?"

Jamie se narovnal. "Tak pod', já strach nemám."

Když procházeli hřbitovem, Paula a Gary, zbývající členové party, mu vysvětlovali: "Ráno sme prolezali křoví a lezli přes zadní stranu hřbitova." "Jo, měl bys vidět ty hroby tam, samý cizí. Myslím, že maďarský. Upíři přeci pocházej z Románie, že jo?"

Kelly Ann se ušklíbla. "Neříká se z Románie, ty hlupáku, ale z Rumunska."

Jamie se zastavil u mramorového anděla s roztaženými křídly.

"Jak víš, že jsou z Rumunska, jestli jsou všechny ty hroby cizí, ty chytrolíne?"

"Na některých je napsaný Romania. A Romania je v Rumunsku. Vím to podle bráchovy sbírky známek. Ty sám seš chytrolín!"

Stejně jako jeho matka se i Kelly Ann musela hádat a na všechno měla odpověď. Zbytek cesty šel Jamie mlčky.

Monaghan ukázal zlomenou čepelí kapesního nože na vratký dřevěný kříž na zarostlém hrobě. "Koukni, to je jeden z nich. Zillibor Zorbigowitch nebo tak nějak. Vidíš to legrační písmo? Umřel v roce 1902. Támdle je další, ten s tím šedivým kamenným křížem. Ležej tam dva, jeden umřel v roce 1895, druhý 1898."

Jamie si sfoukl vlasy z očí a prohlížel si náhrobní kámen. "Kvůli tomu to ještě nemusej bejt upíři, ne? Jenom proto, že sou z Románie a už je to dávno, co umřeli."

Kelly Ann se postavila na okraj silně přerostlého šeríkového keře. "Tak se mrkni na tohle, ty děde Vševěde!"

Nebyl to hrob, ale hrobka. Tmavý kámen obrostlý mechem, ověščený plevelem a popínavými rostlinami. Dva široké schody vedly k bronzovým dveřím, které už před dávnou dobou dostaly patinu zelené měděnky. Jamie stál s vytřeštěnýma očima a civěl na hromadu kamení. Připomínala malý chrám s pravouhlými římsami a sloupy a v každém rohu s klečícím andělem. I za bílého letního dne taková podívaná naháněla hrůzu. Monaghan poklepal zlomenou čepelí na bronzové dveře. "Co to podle tebe je?"

Jamie zíral na spodobnění ptáka vytepaného do kovu ve vypouklém tvaru. "To je vorel, ne?"

Kelly Ann ohrnula ret a založila si ruce. "Z toho je vidět, kolik toho víš. Pch, to i mrňavej Cliffie ví, co to je. Cliffie, jen mu to pověz."

"To je netopejr, vampýr."

Jamie si od Monaghana vypůjčil nůž a ryl jím do bronzu. Pak se otočil, pokrčil rameny a snažil se v očích kamarádů polepšit. "Těžko říct, je to tak starý. Klidně by to netopejr moh bejt."

Monaghan si vzal nůž a zavřel ho. "Je to vampýr. Viděl sem je v knížkách. Podívej se tady dolů. Je tam velkejma písmenama Romania a něco kulatýho. Podle mě je to měsíc v úplňku."

Jamie souhlasně přikývl. Vždycky to bylo to nejlepší, ať Monaghan říkal cokoliv. Byl totiž z celé bandy největší a nejsilnější. "Jo, je to tak. Rozluštíš ména těch mrtvejch?"

"Né, písmena sou moc hustě vobrostlý tím zeleným svinstvem. Ale vsad' se, že sou to Rumuni. A koukej, co Paula vobjevila na schodech."

Paula udělala dlouhý obličej a nervózně si mačkala ruce. "Brrr! Já se toho nedotknu."

Gary to ve vysoké trávě obrátil nohou. "Tu máš." Byl to mrtvý netopýr, maličký netopýr hvízdavý. Jamie se neubráníl úsměvu, když pozoroval, jak jim lezou oči z důlků při pohledu na zdechlinu, která v nich spíš měla vzbudit soucit. "Chacha, na vampýra je trošku malej, nezdá se vám?"

Kelly Ann pokrčila nos. "Tys byl trošku malej na kluka, když ses narodil. Škoda že ti vod tý doby nepovyrost mozek."

Monaghan a ostatní se dali do veselého smíchu. Jamie se ihned ocitl v defenzivě a tváře mu zalil ruměncem.

"Aspoň se nebojím jako vy. Nemám strach z nějakýho malýho mrtvýho netopejra na nějakým ubohým staříčkým cizím hrobě."

"Ale máš."

"Nemám."

"Máš."

"Ne."

Do sporu se vložil Monaghan: "Dobře, tak uvidíme, jestli vydržíš sedět sám na těch schodech deset minut a nebudeš se bát."

Jamie sebou kecnul na nejvyšší schod a zády se opřel o bronzové dveře. "Tak se dívejte."

Monaghan si nacpal ruce hluboko do kapes, naklonil se dopředu a přísně se na Jamieho zadíval. "Dobře. Musíš tu zůstat úplně sám celejch deset minut. Dojdem k pasáži a zpátky, to by tak mohlo trvat zhruba těch deset minut."

"Ale já nemám hodinky. Jak poznám, kdy už těch deset minut uplynulo?" Kelly Ann přišla s řešením. Jako by to Jamie nevěděl, že ji něco napadne. "Minuta má šedesát vteřin, takže když budeš počítat do šesti set, mělo by to bejt přesně deset minut. Umíš snad počítat, ne?"

Jamie nevraživě vystrčil bradu. "To se ví, že umím."

"Tak se ukaž." Zase měla poslední slovo. To by rád věděl, jestli není vzdálená příbuzná jeho matky.

Když odešli, Jamie seděl sám na horním schodě hrobky a přemítal. Kovové dveře ho v zádech studily jako led... představil si, co kdyby se zničehonic

otevřely dovnitř. Viděl to v jednom filmu v televizi. Popolezl dopředu, usadil se na dolním schodě a tiše si mumlal: "Vsadím se, že mám celý záda u košile vod toho zelenýho svinstva. To zas bude mít máma proč hulákat. Hm, a taky sem zmeškal voběd a druhou dávku tablet proti alergii. Až přídu domů, nejspíš vzteky vyletí z kůže. Co to bylo za zvuk?"

Z blízkého křoví se ozvalo tlumené zasténání. Přestože bylo v tu denní dobu teplo, Jamie cítil, jak mu na čele stydne pot. Už už se chystal vyskočit na nohy, aby z hrobky utekl, když vtom zaslechl z houští přidušené chichotání. Letmo okem zachytil záblesk růžového trika. Kelly Ann. Zhluboka si oddechl. To si s ním jenom parta zahrává, aby ho vyděsila. Rozhodl se sedět pevně na místě. Z listnaté clony před ním k němu přilétl drobný mrtvý netopýr. Přistál mu měkce u nohou. Však jim Jamie ukáže. V duchu se zasmál, zeširoka zív, hověl si na schodech a předstíral, že spí.

"Džééééjjjjmmmmííííúúúúú!"

Byl to Monaghanův hlas, na to by vzal jed. Jamie ležel klidně dál a naslouchal šeptanému rozhovoru vycházejícímu z houští.

"Předstírá, že spí, hlupák." (To byla Kelly Ann.)

"Seš si jistá? Vypadá strašně strnule." (Malý Cliffie.)

"

Hele, todle ho rozhejbe." (Monaghan.)

Jamie se přiměl zůstat v klidu, i když ho Monaghan trefil kamínkem do ruky.

"Podívejte, já vám říkal, že s ním něco není v pořádku. Je moc ztuhlej." (Cliffie.)

"Nebud' hloupej. Copak nevidíš, že to na nás hraje?" (Kelly Ann, kdo jiný?)

"Cliffie má pravdu, neměli sme ho tady nechat samotnýho. Leží úplně bez hnutí, mně se to nelíbí." (Starý dobrák Gary)

Jamie slyšel, jak vylézají z úkrytu. Blížili se k místu, kde ležel.

"Vsadte se, že až ho převrátíme, bude mít na krku dvě znamínka a taky krev." Cliffíkův hlas zněl opravdu ustaraně.

Pohnuli se kupředu, opatrně a bázkivě. Jamie si to načasoval úplně přesně; vyskočil a vykřikl: "Úúúúúáááááúúúúú!"

Ihned se jich zmocnila panika, vrazili do sebe a popadali do křoví. Včetně Kelly Ann. Jamie seděl s vážným obličejem. "Pět set devadesát osm, pět set devadesát devět, šest set. Tady sem, kamarádi, žádnéj strach!"

Cliffík, Paula a Gary se ostýchavě zakřenili. Ale v Kelly Ann a Monaghanovi to vřelo. Jamie se hlasitě smál, opřený o bronzové dveře hrobky, a opovržlivě na ně ukazoval.

"Chachachacha! Měli byste se vidět. Jako starý báby, jako tlupa pitomců. Chachachacha!"

Cliffík se smál spolu s ním, protože se mu ulevilo. "Hm, cheche, takže ty ses vůbec nebál?"

Jamie nakopl mrtvého netopýra, ten plachtil vzduchem a přistál někde v křoví. "Já a bát se? To si děláš legraci, ne? Čeho bych se asi tak měl bát, nevíš? Hromady kamení s blbým nápisem? Pche! Ani náhodou."

Monaghan pokrčil rameny "Vsaď se, že bys měl strach, kdyby byla tma." Jamiemu uniklo, jak na sebe Monaghan s Kelly Ann mrkli. V návalu sebejistoty jim padl přímo do pastí. "Ani tmy se nebojím. Přišel bych sem v kteroukoli dobu."

Kelly Ann zareagovala stejně pohotově, jako když kočka skočí po kryse. "To se teda vsadím, že bys sem nepřišel vo půlnoci."

"Cha, v deset, v jedenáct, vo půlnoci, to je mi úplně jedno," odpověděl Jamie nenuceně.

Monaghan se vítězoslavně ušklíbl. "Tak jo, vsadím se s tebou, vlastně tě vyzývám, abys sem přišel vo půlnoci, až kostelní zvony vodbijou dvanáct." Na grimasách Kelly Ann a Monaghana Jamie poznal, že jim skočil na špek. Málem nevěřil vlastním uším, když jim pořád ještě nadutým hlasem odpověděl: "Klidně, platí." V duchu si nakopal do zadku, ale ruku položil na jejich ruce na studené kamenné hrobce a odříkával s nimi jejich tradiční slavnostní přísahu.

*Přijmi sázku, přijmi výzvu.
Když se vsadíš, já to vezmu.
A když ne, tak z toho vypadnu,
Na mou duši, ať se propadnu.*

Všichni si olízli prsty a udělali kříž na krku a na srdci. Nic víc neřekli a tiše se rozešli.

Jamie zamířil domů a dělalo se mu špatně od žaludku. Že je ale trdlo, takhle se nechat nachytat. Z takové sázky a výzvy se prostě nedalo vycouvat. Monaghan a Kelly Ann vymysleli podrobný plán. Počkají na něj

u hřbitovní brány. Slavnostně odpřísáhli, že za ním na hřbitov nepůjdou. Až hodiny odbijí dvanáctou, má si Jamie na schodech hrobky odsedět deset minut. Aspoň se utěšoval tím, že ho nebudou strašit pitomými vtípkami. Ale o půlnoci! Bude muset nějak šikovně vyklouznout z domu, protože rodiče by mu nikdy nedovolili, aby se v nočních hodinách volně potuloval. Pro takového Monaghana a Kelly Ann to nic nebylo, ti se mohli potloukat po ulicích nebo si jít, kam se jim zlíbí, aniž je rodiče vyhubovali. Možná měla matka pravdu, když mu zakazovala, aby se s touhle bandou z pasáže stýkal.

Jamie se neobtěžoval tím, že by přeskočil živý plot nebo běžel přes trávník. Místo toho se schlíple ploužil po pěšině, kde už na něj matka čekala s pevně sevřenými rty a rukama v bok, připravená spustit bandurskou.

"Víš, kolik je hodin? Oběd ti vystydl už před půl hodinou. Výborná domácí slepičí polévka, a teď je studená, samý omastek. Jen se podívej na ty boty. Vypadají, jako by je nikdo nečistil od chvíle, kdy jsem je koupila. A co sis to provedl s vlasy? Máš je jako vrabčí hnízdo. Ještě pět minut, chlapečku, a šla jsem tě hledat tam k té pasáži se sklenicí vody a prášky proti alergii, tím si můžeš být jist. Ty čuně umazané, co to máš vzadu na té čisté košili za hnůj? Já si můžu prsty na kost sedřít, jak peru, žehlím, snažím se, abys vypadal slušně. Podívej se na sebe! Jsi hanba rodiny..." Jamie vylezl po schodech do svého pokoje. Matka šla za ním, hrozila prstem a dotírala na něj, jako když smečka vlků pronásleduje uzenáře.

"Tak, to je ono! Teď si můžeš celý zbytek dne zůstat v pokoji. Já ti ukážu. A nemysli si, že se odsud vypaříš, dokud nesníš mou dobrou slepičí polévku. Přihřeju ti ji. Zatím si tady uklid', je to tu jako po boji. Pak přijď dolů dělat domácí úkol. A ať tě, chlapče, ani nenapadne zmizet a potulovat se s tou chátrou z pasáže. Celý večer dnes budeš sedět doma. Kdybych otci žalovala, jak se chováš, jistě by ti řekl své, to si piš..."

Jamie zavřel dveře, ale ten mluvící stroj pokračoval i cestu po schodech dolů jako flašinet.

"Co by za to jiné děti daly, kdyby měly slušný, čistý domov a milující rodiče, které by o ně pečovaly. U tebe je, chlapče, potíž v tom, že máš všechno moc jednoduché, desetkrát jednodušší, mnohem jednodušší, než jsem to měla já, když mi bylo tolik co tobě, mnohem jednodušší, to mi věř..."

Jamie ležel na posteli a zkoušel si matku představit ve svém věku. Bylo to prakticky nemožné, i když by dal krk na to, že už jako dítě chodila se smetáčkem a lopatkou a taky s lahvičkou protialergických pilulek, vyhledávala normální děti, aby jim vnutila léky proti alergii, a tahala mimina z kočárků, aby jim mohla smotaným rohem zástěry vyčistit... fuj!

Zapudil myšlenky na matku v nezletilém věku a snažil se soustředit na problém, který měl před sebou. O půlnoci na hřbitově. Půl hodiny nato díky plodné představivosti přišel na řešení. Karta se obracela. Posílají ho na hřbitov, aby ho vyděsili k smrti. Udělá to tak, že cestou z toho hřbitova k smrti vyděsí on je.

Do půlnoci zbývalo půl hodiny. Vylezl z postele a oblékl se. Z televize v obývacím pokoji o patro níž slyšel, že běží nějaký noční pořad. Zkontroloval si speciální vybavení, opatrně je vsunul do papírového sáčku, a ten zastrčil do kapsy, Kdyby měl štěstí, mohl by být zpátky o půl jedné, daleko dřív, než skončí noční film a otec na noc zamkne. Když se protahoval kolem dveří do obýváku, zaslechl matčin hlas. Otec buďto dřímá, nebo byl zcela upoután filmem, ale na tom nezáleželo, protože ta mluvící mašina tlachala pořád dál, jako by bojovala o olympijskou zlatou medaili za žvanění a nádavkem soupeře hodlala ubreptat k smrti.

"Bůh ví, proč věčně kouříš tu hnusnou starou fajfku! Každý den musím brzo ráno vstávat, jen abych pokoj před snídaní vystříkala osvěžovačem vzduchu. Škodí to tvému zdraví. Nechápu, proč dávají dokola tu samou reklamu. Už aby pustili ten film. Slušní lidé by se aspoň dostali dřív do postele, místo aby čuměli, jak Antibioticsud pere desetkrát čistěji než jiný prací prášek. Jestli budeš chodit takhle po patách, tak ty pantofle zničíš a krom toho ještě upadneš a zlomíš si vaz."

Jamie tiše zavřel hlavní vchod a ujistil se, že má postranní okno otevřené, aby se měl kudy vrátit, a šlapal si to přes trávník. Když přeskakoval živý plot a mířil na silnici, cítil se mnohem uvolněněji; vždyť měl nyní plán, jak Monaghana s Kelly Ann překvapit. Už na něj čekali u hřbitovní brány.

Monaghan vyšel ze stínu.

"Tak co, seš připravenej?"

"

Jasně že sem."

Kelly Ann byla nezvykle ticho. Jamie si do ní neodpustil rýpnout.

"Hele, tváříš se, jako bys měla nahnáno."

"Zdaleka ne tak, jak budeš mít nahnáno ty, až budeš sedět o půlnoci vedle upírova hrobu."

"To zrovna! Mě upíři ani trochu neděšej."

"Že ne? Však uvidíme."

Když Jamie přelézal těžkou černou bránu z tepaného železa, byl nervózní a vzrušený, ale ne vystrašený. Monaghan stanovil podmínky. "Tak teda,

dohromady patnáct minut. Deset minut sedět na schodě a pět minut, aby ses dostal na hrobku a zpátky. Běž!”

Na nebi mezi uhánějícími mraky visel půlměsíc a lehký vánek houpal křoví, takže se přes třpytivou štěrkovou cestu míhaly temné stíny. Jamie pevně zaťal pěsti a domlouval nohám, aby kráčely stále kupředu, jedna před druhou. Bílí kamenní andělé ho pozorovali nevidomými očima mezi semknutými řadami křížů a žulových náhrobních kamenů. Měsíc na chvíli zatemnil těžký mrak. Jamie si tiše přiznal, že teď už se bojí. O tom nebylo pochyb. Měl takový strach, že ani nedokázal otočit hlavu a podívat se zpátky k bráně, odkud ho Monaghan s Kelly Ann sledovali. Ať našlapoval sebeopatrněji, štěrk mu pod nohama hlasitě skřípal. Riskl letmé ohlédnutí, ale zahlédl jenom žluté světlo pouliční lampy u silnice od hřbitova. Když se podíval zpět podruhé, byl nucen rychle zamrkat, aby rozptýlil ostrý odraz světla, který ho bodal do očí. Jamie odklopýtal z cesty a vrávoral na základním kameni. Sebral se, poskakoval, drbal se na odřené koleni a odpotácel se stranou do křoví.

Fffrrrrttttt!

Jamie vykřikl a uskočil dozadu jako ptáče, které vyrušené z klidu odtřepetá do noci. Skřípal zuby, ale zarputile se plahočil dál k místu s cizími hroby.

Bim! Bam! Bim! Bam! Kostelní zvony ohlásily půlnoc, zrovna když rozechvělý dorazil na místo určení. Zezelenalé bronzové dveře hrobky byly v měsíčním svitu studené a odstrašující. Vítr truchlivě skučel v keřích rododendronu a mraky se honily po noční obloze jako rubáše strhané z dávných mrtvol. Jamie došel ke schodům a snažil se zahnat myšlenky na příštích deset minut tím, že se zaměřil na provedení první části svého plánu. Vidina pomsty na té dvojici za branou ho trochu uklidňovala. Posadil se na schody hrobky, vyndal zmačkaný papírový sáček, v duchu počítal do šesti set a přitom se líčil. Mírně si navlhčil obličej a pořádně ho potřel moukou až po linii vlasů. Vítr sice část vrstvy odvál, ale i tak se jí udrželo hodně. Dusil se smíchy, když si představil, jak se k nim asi za osm minut bude vracet po pěšině. Ze žluté plastelíny uválel dvě buclaté šištičky a nalepil si je ze strany na krk. Pak je pečlivě olemoval červeným fixem a matčíným červeným potravinářským barvivem pod tuto napodobeninu stop po kousnutí upířími tesáky namaloval kapky krve. Zbývalo ještě asi šest minut. Tužkou na oči, vypůjčenou z matčina toaletního stolku, si kolem očí udělal černé kruhy a tmavomodrými očními stíny si potřel rty. Po konečných úpravách si obličej osvětlil baterkou a prohlédl si ho v matčině zrcátku. Musel se chechtat, jaké hrozné zjevení v něm uviděl. Jemináčku! Ti budou upalovat, až k ním přijde zdrcený a sténající.

Bronzové dveře za jeho zády zavržaly, zaskřípaly a začaly se otvírat. Jamiemu hrůzou vstávaly vlasy na zátylku. Krev v žilách mu stydla, srdce

zběsile tlouklo jako o závod, až ho měl v krku. Z hrobky vyzařovalo bledé modravé světlo a osvětlovalo jeho roztřesené tělo. Ruka, která Jamieho popadla za rameno, nebyla ani velká, ani chlupatá, ale studená jako železo ve sněhové vánici, bílá a hubená, zato nadpozemsky silná. Zelené nehty se zčernalými okraji se nemilosrdně zarývaly do masa a Jamie pod tou tíhou poklesával v kolenou. Z těla mu vyprchala veškerá síla a vůle. Ocelová ruka ho otáčela tváří k otevřeným dveřím do hrobky.

Ve světle vycházejícím zevnitř před sebou Jamie uviděl chlapce ve stejném věku. Vyděšenýma očima zachytil jeho hnusné vzezření. Chlapec byl oblečen do dlouhé, splývající tmavé kápě, uvázané kolem krku rudou hedvábnou šňůrkou. Tvář měl bělejší než čerstvě napadlý sníh. Chlapec stáhl nelidsky tenké šedé rty a vycenil pár ostrých zažloutlých tesáků. Oči neměly bělmo; byly ohnivě červené jako u nějakého divokého zvířete. Jamie byl zcela zkoprnělý hrůzou. Upírek ho uchopil za vlasy, bolestivě mu zvrátil hlavu, až se objevila napnutá, pulzující kůže na krku. Pak si olízl rty černým hadovitým jazykem a s ďábelským uspokojením po zkamenělé oběti chtivě pošilhával. Úplně ochrnutý Jamie cítil upíří dech – zatuchlý, sladký, jako dávno zvadlé květiny jehlovité tesáky se blížily k nechráněnému krku.

"Jááááá! Vladimíre!" Náhle z hrobky vyskočila obrovská upířice a odmrštila Jamieho do houští. Oči vykulené strachy měl upřené na scénu, která se odehrávala před ním. Mohutná upíří žena pevně držela upírka za špičaté a jakoby voskové ucho a mocně s ním třásla. "Vladimíre! Co jsem ti říkala o pití zvětralé krve? Copak nevidíš, že toho olezlého ubožáčka už pokousal jiný upír? Jen se podívej na ty stopy na jeho krku. Nevíš, co bys od něj ještě mohl chytit, kdybys sál z infikovaného krku. Nechutné! Tak to chodí, když se někdo potlouká po lesích s tlupou vlkodlaků. Jen počkej, chlapče, až se otec probudí. Ten ti už poví své. Víím, že ti je teprve sto padesát let, ale už bys mohl mít rozum. To je hotové peklo! Jen se podívej, jak máš tu krásnou kápi zasviněnou. Stůj chvílku, než to opucuju."

Otočila se a blýskavýma očima pohlédla na Jamieho. "A ty! Klid' se odsud' a zdechni někde jinde, plav! Ať tě nemusím honit po hřbitově. A od mého Vladimíra se drž dál. Pochází z řádné kamenné hrobky s bronzovými dveřmi, a ne jen tak z nějakého starého obyčejného hrobu. Koukej mazat pryč!"

Jamie klopytál po štěrkové cestě a v nočním větru se za ním neslo bědování upíří matky. "Jsi hanba rodiny, Vladíku. Můžeš zapomenout na pohádkové sny, že letošní prázdniny strávíš v Transylvánii. Podívej se na ty své zuby; jsou skoro bílé. Stůj chvíli v klidu, ať ti je můžu trochu potřít tady tím zeleným mechem ze dveří. Jestlipak ses poslední dobou učil o netopýřím létání? Ne, vsadím se, že ne. Tak dneska v noci zůstaneš za trest v hrobce a budeš dělat domácí úkoly..."

Monaghan civěl skrz tepanou železnou bránu a mohl si oči vykoukat, ale po štěrkové cestě pořád nikoho neviděl přicházet. Kelly Ann si za ním hryzala nehty a div nevzlykala. "Už je to víc než dvacet minut, co tam šel. Eště ho nevidíš? Co řekneme jeho matce, jestli se neukáže?"

Monaghan zdvihl ruku, aby ji utišil. Několik minut pozorně sledoval pěšinu a pak se ke Kelly Ann obrátil úplně vyvedený z míry. "Jo, už ho vidím. Snaží se z vobličej seškrábat nějaký sajrajt. Sedí na náhrobním kameni asi v polovině cesty... Myslím, že se zbláznil. Zdá se, že si tam kecá s jedním kamenným andělem."

"Co říká?"

"Co já vím? Neslyším ho."

Kelly Ann Monagha neomalenež odtáhla od brány. "Uhni, já si poslechu sama, co říká." Hlavu protáhla dírou v železné mříži, naklonila ji na stranu a soustředěně naslouchala. Monaghan zastrčil ruce do kapes a netrpělivě šoupal nohama.

"Tak co, slyšíš ho? Co říká?"

"Furt se hrozně směje a mele pořád dokola to samý. Už je mi jasný, že se zcvoknul."

"Na tom nezáleží, hlavně mi řekni, co to tam blábolí. Dělej!"

"No, když se zrovna nesměje, tak říká jenom tohle: Celá moje máma, celá moje máma!"

*(Z knihy Sedm strašidelných příběhů, Albatros, Praha 1995)
Překlad Pavel Dufek*